

Långt hemifrån – tillbaka hem

Vid 18 års ålder drömde jag om en prins på en vit häst, om två barn, ett jobb som redaktör på en känd tidning, att jag talade engelska perfekt och reste mycket. Under årens lopp har drömmen förändrats. Men vissa saker har ändå gått i uppfyllelse.

2012-08-09

Jag heter Anna Maria Gálmez, är gift med min prins, som även efter 30 års äktenskap kan få mitt hjärta att slå

flera volter. Vi har fått barn också. Inte två som i drömmen, utan sju. Även min dröm att bli journalist har gått i uppfyllelse. Men i stället för att bli utrikeskorrespondent skrev jag i tidskrifter för kvinnor. Jag gjorde karriär och var beredd för en chefsposition, då allt plötsligt ändrades.

Jag var tvungen att lämna mitt hemland. Nästan femtio gammal och med giftasvuxna barn utvandrade jag till Spanien. Att lämna Chile betydde lämna mina föräldrar, syskon, barn, många underbara vänner och kolleger för att vara med min man, som skulle inleda en ny yrkesbana.

På andra sidan jordklotet tänkte jag först att mitt liv i praktiken skulle fortsätta som i Chile. Man snart befann jag mig mitt i något som jag tidigare hade vissa åsikter om, men

knappt kände till i praktiken:
hushållsarbetet!

Ett attraktivt hem lockar andra.

Nu har jag bott i Madrid i tre år. Jag har varit tvungen att kämpa mot mina inre "demoner" för att övertyga mig om följande (eftersom ingen har tvingat mig): För ett par år framåt har Gud anvisat mig ett liv där jag hundra procentigt måste ägna mig åt familjen även om världen inte märker något.

Det var inte lätt för mig i början. Hur många kvinnor i min ålder tänkte inte som jag, att mitt "hem" var ett "behagligt koncentrationsläger", som Betty Friedan, grundaren av Nowrörelsen uttrycker det. Flera generationer kvinnor har växt upp med sådana idéer och flyr inför kök och hushåll som fåret flyr inför den onde vargen.

Men denna sorts magisterutbildning, som jag klarat av under dessa tre år, har fullständigt befriat mig. Nu säger jag: ett attraktivt hem lockar! Den fullständiga insatsen lönar sig för att min man, barnen och våra gäster verkligen ska känna sig som hemma och kan samla nya krafter.

Konsten att meddela sig med andra.

I nästan trettio år har jag varit supernumerarie i Opus Dei. Några ord av den helige Josemaría har ofta hjälpt mig: ”Då jag tänker på kristna hem, tycker jag om att föreställa mig dem ljusa och glädjefyllda, som den heliga Familjens hem var.” Under tiden får jag ihop teori och praktik bättre. Till exempel i umgänget med kvinnorna i min omgivning. En och annan har jag kunnat hjälpa att finna Gud i köket eller i barnens läxläsning. Eller när de umgås med sin gamle far. Och särskilt i vardagen

och att dagligen köra barnen fram och tillbaka... Värme och trygghet hemma, tröst och tillgivenhet är just det som människor söker i en värld, vars största fattigdom heter ensamhet.

Vad gäller mig själv, har jag just hushållsarbetet mest hjälpt mig att anpassa mig till mitt nya land. Som varje latinamerikanska bjuder jag gärna in människor till oss. Det är lätt att finna en anledning. Någon gång en middag, en välgörenhetstillställning eller fika med andra mammor i skolan, då jag delar med mig av ett matrecept från Chile. På det här sättet har jag fått många nya vänner.

Sedan den tiden har jag inte publicerat någon artikel. Men min förmåga att förmedla ett budskap finns kvar. Det är bara så att jag är bättre hemmastadd på flera olika håll: utmaningarna för en husmor

såsom barnuppfostran, modern teknik i hemmet, mänskliga dygder...

En tillflykt för andra

Jag är övertygad om att allt har en mening. Min erfarenhet är att jag, som var tvungen att lämna mitt land i all hast, kan hjälpa andra att klara av liknande situationer. Ena gången är det till följd av en sjukdom, en annan gång ett ekonomiskt nödläge eller en älskad människas död. Inför Gud får alla dessa svårigheter ett annat värde och en annan dimension.

Vår gästbok fylls med tiden. Flertalet gäster skriver mer eller mindre samma saker i den: de uttrycker sitt tack för en trevlig stund, då tillgivenheten, glädjen eller ibland även den mat de njutit av betytt mycket för dem. När jag läser sådana rader, tänker jag att min familj kan vara som de tidiga kristna familjerna, som genom deras

föredöme mitt i vardagen lyckades
sprida tron.

Den bästa sammanfattningen av
dessa år är att oberoende av var man
är, så kan man älska Gud och tjäna
andra där. Detta är samma sak som
att ha receptet för att vara lycklig.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/langt-hemifran-tillbaka-hem/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/langt-hemifran-tillbaka-hem/)
(2025-08-14)